

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN GOEDE VRIJDAG – LITURGIE MET KRUISVERERING

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen – 6 april 2012

Broeders en zusters,

Jezus verliest werkelijk alles: zijn vrijheid, zijn goede naam en zelfs zijn trouwste leerlingen. Dat Jezus de twaalf apostelen ziet afhaken, moet voor Hem een bijzonder pijnlijke ervaring geweest zijn. Hij had hen bij naam geroepen en tot vrienden gemaakt. Hij had hen laten delen in zijn meest persoonlijke gevoelens en verlangens. Hij had zijn vertrouwen op hen gesteld. Nu trekken zij één na één weg, tot en met Simon, die Hij nochtans “Petrus”, “de rots” had genoemd. Jezus moet zijn laatste en zwaarste uren zo goed als alleen doorstaan. Aan de voet van het kruis staan alleen nog Maria, Johannes en enkele vrouwen.

En toch: terwijl de twaalf apostelen afhaken, verschijnen langs de lijdensweg van Jezus nieuwe mensen om Hem nabij te zijn. Langs de kruisweg van Jezus komen nieuwe leerlingen te voorschijn. Het zijn personen die niemand kende en die pas nu in het verhaal van Jezus opduiken.

Er is de ongekende vrouw uit Bethanië, die een albasten flesje echte, kostbare nardusbalsem openbreekt en het uitgiet over hoofd en lichaam van Jezus. Wanneer de omstanders daarover morren, vraagt Jezus om haar te laten doen, want “bij voorbaat heeft ze mijn lichaam gezalfd met het oog op mijn begrafenis”(Mc. 14,3-9).

Er is Simon van Cyrene, die het kruis van Jezus helpt dragen. Hij kwam net van zijn akker terug, na zijn dagtaak, en wordt gedwongen om het kruis van Jezus te helpen dragen en hij doet het (Mc. 15,21-22).

Er is de Romeinse honderdman die toevallig met zijn manschappen van dienst is, wanneer Jezus aan het kruis hangt te sterven. Hij moet de veiligheid in de buurt verzekeren en het volk op een afstand houden. Wanneer hij tegenover Jezus staat en Hem ziet sterven, spreekt hij de eerste geloofsbelijdenis uit: “Inderdaad, deze man was de ‘zoon van God’ (Mc. 15,39).

Er is Jozef van Arimatea, een vooraanstaand lid van de Joodse raad, die zelf ook uitkijkt naar de komst van het Godsrijk. Hij vraagt aan Pilatus de toelating om het dode lichaam van Jezus mee te nemen. Hij wikkelde het zwaar verminkte lichaam van Jezus in een linnen doek en legt Hem te rusten in een rotsgraf (Joh. 19,38-42).

Tijdens zijn laatste openlijke optreden had Jezus gezegd: “Ik verzeker jullie: als een graankorrel niet in de akkergrond sterft, blijft hij onvruchtbaar. Maar hij moet sterven, alleen

dan brengt hij rijke vruchten voort” (Joh. 12,24). Nu is het zover. Terwijl Jezus sterft, beginnen de eerste graankorrels te kiemen, als zaad in de aarde. Nieuwe leerlingen worden geboren, langs de weg van het kruis. Zij bieden Jezus een laatste troost en ondersteuning in deze uren van afscheid.

Goede Vrijdag moeten we vieren met bescheidenheid. Hoe groot is onze trouw? Hoelang kunnen wij meegaan in het lijden van Christus en het lijden van mensen? Tegelijk nodigt Goede Vrijdag ons uit tot diepe dankbaarheid. In de schaduw van het kruis worden nieuwe christenen geboren, nieuwe vrienden en lotgenoten van Jezus. Geen lijden is zo groot, of er kunnen nieuwe, kleine wonderen gebeuren. Die zijn een voorbode van de Verrijzenis die we zondag zullen vieren, op Pasen.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen